

har det ærede Medlem da ikke gjort sin Pligt og set, om vi ikke kunde faa en bedre Lov.

Endelig kom det ærede Medlem ind paa et Spørgsmaal, som jeg meget aabent skal besvare. Det var om Repræsentanternes Indtægter. Det forekommer mig, at han gjorde sig skyldig i en slem Misforstaaelse, for han rørte det noget sammen med Vurderingsforholdene og Vurderingsgodtgørelserne. Men Repræsentanterne faa jo intet af disse. Det er nemlig ordnet saaledes, at af de 10 Kr. faar Herredsvurderingsmanden $6\frac{1}{2}$ Kr., Kommunevurderingsmanden 3 — saa ere vi oppe paa $9\frac{1}{2}$ Kr. — og den halve Krone faar Repræsentanten som Portogodtgørelse, ligesom Herredsvurderingsmanden faar sin halve Krone som Portogodtgørelse. Altsaa, Repræsentanternes Godtgørelse eller Løn, hvad man nu vil kalde det, vedkommer ikke i fjerneste Maade Vurderingsgodtgørelserne, som Staten betaler. Det er ikke ad denne Vej Repræsentanten faar sin Løn. Det ærede Medlem bor imidlertid i et Amt, som i alt Fald i denne Retning er det største Amt i Jylland. Det er gaaet saa rask med Laanene i Viborg Amt, hvorfra det ærede Medlem er, at de ere oppe paa over 6,000 Interessenter. Enhver, som kender Statutterne, ved, hvordan Lønningsforholdene ere ordnede i denne Kreditforening. Enhver Repræsentant i den jydsk Kreditforening — i den fynske og sjællandske er det noget anderledes — erholder en aarlig Løn af 200 Kr. Det er det eneste, han faar som direkte Løn, hvad enten Amtet er stort eller lille. Foruden denne Løn faar hver Repræsentant 1 Kr. for hvert Laan, som stiftes. Men Repræsentanten skal ikke, som Repræsentanten i Gaardmandskreditforeningen, rejse ud og se paa Ejendommene, før der bliver stiftet Laan i dem, det vilde føre for vidt og blive for kostbart. Han faar altsaa en Krone for hvert Laan, der stiftes i hans Amt i hver Termin. Derforuden skulle Panterne ses efter — ikke som det oprindeligt stod i Loven hvert tredje Aar, men hvert femte Aar, og saa erholder Repræsentanten 1 Kr. for hvert Pant; han skal syne, men han faar ingen Diæter og ingen Rejsegodtgørelse. Alt dette er blevet ordnet saaledes for at faa det saa billigt som muligt og for at faa det saaledes, at der ingen Vrøvl skal komme bag efter, derved at der enten paa den ene eller anden Maade skrives Regninger, som ikke ere rigtige. Det er en Ordning, som jeg paa det stærkeste vil anbefale at blive

staaende ved. Vi have nu prøvet det i nogle og tyve Aar, og det er en udmærket Ordning. Men naar man nu i et Amt har 6,000 Interessenter, som der er i Viborg Amt, kan det jo være, at det ærede Medlem har Ret i, at Repræsentanten i Viborg Amt har indtil 4,000 Kr., det vil jeg ingenlunde benægte, men det er ikke noget, som i nogen Maade vedkommer det Lovforslag, som her foreligger. Det hele, som sker her, er, at vi sætte Taksationsværdien af de paagældende Ejendomme op til 8,000 Kr., saa at Husmændene kunne laane højst 4,000 Kr., medens de før kun kunde laane 3,000 Kr. Men hvis det ærede Medlem ønsker en Forandring i det ovenfor omhandlede Forhold, staar det ham jo frit for at foreslaa det. Da han kender sine Statutter, maa han vide, at naar han i rette Tid stiller Ændringsforslag og sender dem til Repræsentantskabets Formand, vor højtærede Kultusminister, vil han maaske kunne vente at faa dem vedtagne, naar han møder paa Generalforsamlingen. Jeg skal ikke have det allerfjærreste imod, at det kunde blive billigere, denne Side af Sagen kan det ærede Medlem jo arbejde i, saa godt han kan og vil. Men jeg hævder, at det angaar ikke i fjærreste Grad dette Lovforslag. Om Repræsentanten i Viborg Amt mulig har 4,000 Kr., skal jeg hverken bekræfte eller benægte, thi saa skulde jeg have nøjagtig gjort op, hvordan Situationen og Stillingen var i Viborg Amt. Det kan godt være, at det er rigtigt, at denne Mand har 4,000 Kr. aarlig, hvad der jo vil sige saa meget som Renten af 100,000 Kr., og at han i saa Fald just ikke sulter ihjel, kunne vi jo let være enige om. Men det er et indre Anliggende for Kreditforeningen, som det ærede Medlem som Interessent har fuld Adgang til at faa forandret ved de fastsatte Statutter og Bestemmelser.

Nu har jeg saa kort, som jeg har kunnet, imødegaaet det ærede Medlems Angreb paa dette Lovforslag. Jeg vil anmode det høje Ting om at stemme for dette Lovforslag nu ved 3die Behandling. Det vil i Fremtiden hjælpe mange Husmænd, og dem ville vi jo dog alle sammen gerne være med til at gavne. Der vil ikke forlanges større Byrder af Statskassen, antager jeg, i det væsentlige, end det hidtil har været Tilfældet. Vi maa vel vide, at af de godt 20,000 Interessenter, vi have ovre i Nørrejylland, komme de fleste ikke igen, og derfor har jeg ligesom hele Udvalget, hvad enten Medlemmerne tilhøre det ene eller det andet Parti, anset det for at være en god Lov, som vi gerne ville have, og